פסולין לעולם. כולהו אמורא וכולה שיטתא כשמואל ולא אמרינן קלילתן זו עשייתן וגבי סוכה גרך נעטוע:

דשלפינהו שלופי. קלת קשה דהא מפרש טעמא בברייתא משום תעשה ולא מן העשוי וי"ל אסמכתא בעלמא הוא אי נמי הכא מיירי כשנפשה ומעורה בקליפה ואין יכול להחיות לה כי ההיא דפ' העור והרוטב (חולין דף קכז:) דאע"ג דחשיב כתלוש מ"מ כיון דלא נקלף לגמרי לא אמרינן זו היא עשיה: **דברי** ר"ש בן יהוצדק. תנא היה ואפשר שזה הוא הנזכר בכמה מקומות בש"ס [ג] א"ר יוחנן משום ר"ש בן יהוצדק ואין זה הוא דפרק זה בורר (סנהדרין דף כו.) דקרינהו ריש לקיש רועי בקר ואמר להו ר' יוחנן אי קריתו רועי צאן מאי עבידנא לכו דלא הוה מהדר ליה הכי אלא מותה היה על כבוד רבו [ד]:

והכא במילף לולב מסוכה קמיפלגי. והא דאיפלגו בעבר וליקטן ולא איפלגו בליקטן מערב י"ט דבעי לאשמועינן אין דיחוי אצל מצות כדאיתא בפרק לולב הגזול (לקמן דף לג.) א"נ משום דמעי"ט היה יכול לתקן לכתחילה להתיר אוגדו ולחזור ולאוגדו אי נמי כדפי' בקונטרס לקמן דנקט פלוגתייהו בי"ט למימר דבתר אוגדיה [ה] פליגי דהא בי"ט לא אגיד ליה: **לקיחה** לקיחה לא ילפינן. ברים קדושין (דף ב.) ילפי' קיחה קיחה משדה עפרון אבל הכא לא ילפינן גזירה שוה דלקיחה:

מקיש סוכה לחגיגה. הכא מייתי קרא דחג הסוכות תעשה לך [ו] ולעיל (דף ט.) דאסרינן עלי סוכה משום דאיתקש לחגיגה מייתי קרא דחג הסוכות שבעת ימים לה' [ז]: **וגידולו** מן הארץ. ברים בכל מערבין (עירובין דף מז:) גבי מעשר שני דכתיב ונתתה הכסף בצרור ובצאן חשיב בהמה גידולו מן הארץ אבל בפ' השוכר את הפועלים (ב"מ דף פט.) גבי דיש ובפ"ק דקדושין (דף יז.) גבי הענקה לא חשיב בהמה גידולי קרקע [ח] דלגבי דבר היוצא מן הקרקע ממש כגון דיש וגידולין לאו יוצא מן הקרקע היא אלא שהיא גדילה מן הקרקע [ט]:

מי

בעינן כנף בשעת פתיל וליכא קמ"ל מיתיבי תלאן ולא פסק ראשי חוטין שלהן פסולין מאי לאו פסולין לעולם ותיובתא דרב אמר לך רב מאי פסולין פסולין עד שיפסקו ושמואל אמר [א] פסולין לעולם וכן אמר [ב] לוי (ח) פסולין לעולם וכן אמר רב מתנה אמר שמואל פסולין לעולם איכא דאמרי אמר רב מתנה בדידי הוה עובדא ואתאי לקמיה דמר שמואל ואמר לי פסולין לעולם מיתיבי תלאן ואחר כך פסק ראשי חוטין שלהן פסולין ועוד תניא גבי סוכה [א] תעשה [ב] ולא מן העשוי מכאן אמרו הדלה עליה את הגפן ואת הדלעת ואת הקיסום וסיכך על גבן פסולה היכי דמי אילימא בשלא קצצן מאי איריא משום תעשה ולא מן העשוי תיפוק ליה דמחוברין נינהו אלא בשקצצן וקתני פסולה וש"מ דלא אמרינן קציצתן זו היא עשייתן ותיובתא דרב אמר לך רב הכא במאי עסקינן דשלפינהו שלופי דלא מינכרא עשיה דידהו מכל מקום תלאן ואח"כ פסק קשיא לרב קשיא לימא כתנאי [ג] עבר וליקטן פסול דברי רבי שמעון בר יהוצדק וחכמים מכשירין סברוה דכ"ע [ג] לולב צריך אגד וילפינן לולב מסוכה דכתיב גבי סוכה תעשה ולא מן העשוי מאי לאו בהא קא מיפלגי דמאן דמכשיר סבר אמרינן גבי סוכה קציצתן זו היא עשייתן וגבי לולב נמי אמרינן לקיטתן זו היא עשייתן ומאן דפסיל סבר לא אמרינן גבי סוכה קציצתן זו היא עשייתן וגבי לולב נמי לא אמרינן לקיטתן זו היא עשייתן לא דכ"ע [ד] לא אמרינן גבי סוכה קציצתן זו היא עשייתן [ה] והכא במילף לולב מסוכה קמיפלגי מאן דמכשר סבר לא ילפינן לולב מסוכה ומאן דפסיל סבר ילפינן לולב מסוכה ואב"א אי סבירא לן דלולב צריך אגד כולי עלמא לא פליגי דילפינן לולב מסוכה והכא בהא קמיפלגי מר סבר צריך אגד ומר סבר אין צריך אגד ובפלוגתא דהני תנאי דתניא לולב בין [ו] אגוד בין שאינו אגוד כשר ר' יהודה אומר אגוד כשר שאינו אגוד פסול [ז] מ"ט דרבי יהודה יליף לקיחה לקיחה מאגודת אזוב כתיב התם [ב] ולקחתם אגודת אזוב וכתיב הכא [ג] ולקחתם לכם ביום הראשון מה להלן באגודה אף כאן נמי באגודה ורבנן לקיחה מלקיחה לא ילפינן כמאן אזלא הא דתניא לולב מצוה לאוגדו ואם לא אגדו כשר אי ר' יהודה כי לא אגדו אמאי כשר אי רבנן אמאי מצוה לעולם רבנן היא ומשום שנאמר [ד] זה אלי ואנוהו [ה] התנאה לפניו במצות: זה הכלל כל דבר שמקבל טומאה כו': מה"מ אמר ריש לקיש אמר קרא [ו] ואד יעלה מן הארץ מה אד דבר שאינו מקבל טומאה וגידולו מן הארץ אף סוכה דבר שאין מקבל טומאה וגידולו מן הארץ הניחא למ"ד ענני כבוד היו אלא למ"ד סוכות ממש עשו להם מאי איכא למימר דתניא [ז] כי בסוכות הושבתי את בני ישראל ענני כבוד היו דברי ר' אליעזר ר"ע אומר סוכות ממש עשו להם [ח] הניחא לר"א אלא לר"ע מאי איכא למימר כי אתא רב דימי א"ר יוחנן אמר קרא [א] חג הסוכות תעשה לך מקיש סוכה לחגיגה מה חגיגה דבר שאינו מקבל טומאה וגידולו מן הארץ אף סוכה דבר שאינו מקבל טומאה וגידולו מן הארץ

אי

בעינן כנף בשעת פתיל. בשעה שפותלו שתולה בו הפתילים בעינן כנף אחד ולא שנים: לעולם. ואפילו מפסקן לשניס לאחר קישור וקשיא לרב: וסיכך על גבן פסולה. ול"ג בברייתא אם היה סיכוך הרבה מהן או שקצצן: דשלפינהו שלופי. פשחן מן האילן עד שניתקן ומתוך שאין קלילתן ניכרת כל כך שאוכלין ראשי פשיתתן אצל האילן לא הוי עשיה מעליא: מ"מ תלאן ואח"כ פסק קשיא לרב. דמכשר: כתנאי. אי אמרינן קלילתן זו היא עשייתן או לא: עבר וליקטן. ענני ההדס דתנן לקמן (ד' לב:) אם היו ענביו מרובין מעליו פסול דהוה ליה מנומר ולא הדר הוא ואם מיעטו כשר ואין ממעטין בי"ט דמתקן מנא להכשיר את הפסול וקתני בברייתא עבר על דברי חכמים שאמרו אין ממעטין בי"ט ולקטן בי"ט פסול: סברוה. רבנן דבי מדרשא דבעו למישמע מינה דבלקיטתן זו היא גמר עשייתן פליגי: דכולי עלמא. תרוייהו הך תנאי סבירא להו: לולב צריך אגד. לאגוד שלשה המינין כאחד ושייכא בה עשיה: וילפינן לולב מסוכה. בבנין אב מה מצינו בסוכה שיש בה מעשה והקפידה תורה על העשוי בפסול אף לולב כן: לא ילפינן לולב מסוכה. לפסול בה את העשוי: ואיבעית אימא. אם הוה סבירא להו לתרוייהו לולב צריך אגד ושייכא בה עשיה דכולי עלמא (ב) דילפינן לולב מסוכה למיפסל ולקיטתן לאו זו היא עשייתן: ר"ש סבר לולב צריך אגד. לאגוד שלשה המיניס ושייכא בה עשיה ועל כרחך מבעוד יום אגדו עם ענביו וכי לוקטו בי"ט הוה ליה מן העשוי: לא ילפינן. לא למדוה ואין אדם דן גזירה שוה מעצמו [ט] אלא א"כ למדו מרבו ורבו מרבו עד משה רבינו ושמא [ג] מקרלאות הללו לא לדרוש גזירה שוה נכתבו: ואנוהו התנאה לפניו במצות. סוכה נאה לולב נאה ליצית נאה [י]: ואד יעלה מן הארץ. שמע מינה עניים גידולי קרקע מינהו וסוכה מעניים ילפינן שהרי זכר לעניי כבוד הוא כדכתיב כי בסוכות הושבתי ומתרגמינן ארי במטלות עניי: אין מקבל טומאה. דלא נאמרה טומאה אלא בכלים ואוכלין ומשקין ואדם וזה איננו אחד מאלה: עניי כבוד היו. סוכות שאמר הכתוב שהושבתם במדבר: סוכות ממש. מפני החמה בשעת חנייתן היו עושים סוכות: מאי איכא למימר. מי יאמר לנו שלא היו מסוככות בכלים ובגדים ועורות: כי חגיגה. כל בהמה לרבי יוחנן גדולי קרקע הן שמן הקרקע גדיליס ויצונין [ט] אבל דגים ומלח וכמהין ופטריות לאו גידולי קרקע נינהו וגבי מעשר קרינן להו לבהמות גידולי קרקע דאמר קרא (דברים יד) ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך וגו' מה הפרט מפורש פרי מפרי וגידולי קרקע וכו' [כ]. ומיהו כיון דלא קמה מילתייהו [ל] דרבי יוחנן דהא פרכינן עלה אי מה חגיגה בעלי חיים וכו' וילפינן טעמא מגרנך ומיקבך לא סמכינן עלה לאכשורי לסכך בעורות דנהי דגידולי הארץ איקרי על שם שהארץ מגדלתן במרעה ופרנסה אבל גידולים מן הארץ לא איקרי אלא דבר הגומח מן הקרקע ולא בהמות דתניא בהשוכר את הפועלים (ב"מ ד' פט.) פועלים אוכלין בדבר שגידולו מן הארץ וגמר מלא תחסום שור בדישו מה דיש מיוחד דבר שגידולו מן הארץ כו' יצא החולב והמחבץ והמגבן אלמא לאו גידולין מן הארץ קרי להו תנא:

פסולת

(דק"ס): **ב]** [בת"כ איתא **ר"א אומר סוכת ממש היו ור"ש אומר ענני כבוד היו**] (גליון): **ג]** צ"ל **שמא** (דק"ס) או שצ"ל **דשמא** (באה"מ): **ד]** צ"ל **מילתיה** (יעב"ץ): **ה]** בתוס' הרא"ש דבתר **דאגדיה**: **ו]** נדצ"ל **אמרי** וכוונת הב"ח להגיה דפו"י, עיין אות א:

חשק שלמה על ר"ח **ח)** אולי צ"ל ולכן לא אמרינן דלקיטתן זהו עשייתן.

עין משפט נר מצוה

עה א מיי' סה טוש"ע א"ח סי' יא סעיף יג:

ליקוטי רש"י

עבר וליקטן. לעיני ההדס שהיו מרובין מעלין ותנן אם מיעטן כשר ואין ממעטין ביו"ט משום שבות שדומה לתקן כלי ומכשירו ואם עבר ומיעטן פסול כדמפרש טעמא ואזיל. דב"ע. רבנן ור' אלעזר ב"ר לדוק (ע"ש בהג"ה). **ילפינן.** בבנין אב הואיל וזה בעשיה וזה בעשיה, מה זה ולא מן העשוי אף זה ולא מן העשוי. [לקמן לג.].

רבינו חננאל

בעינן מעשה אחר אלא אמרינן זה מעשה הוא חשוב. **ודחינן** להאי דתני ר' חייא כגון שקישר ועשה מעשה אחר שפסק ביניהן והא אתא לאשמעינן מהו דתימא בעינן ענף נוטף בשעת נתינת פתיל בכנף הבגד וליכא דהוא מתוח הוא ואינה ענף נוטף קמ"ל דלא חיישי'. **ת"ש תלאן ולא פיסק** ראשי חוטין שלהן פסול מאי לאו פסול לעולם ומשני רב פסולה עד שיפסיקו ולוי תני פסולה לעולם אמר רב מתנה בדידי הוה עובדא ואמר שמואל פסולה לעולם. **ואע"ג דמשני רב** בהודל' על הגפן וכו' דשלפינהו שלופי [דלא מנכרא] עשיה דידהו ולפיכך קתני פסולה כו' קיי"ל פסולה לעולם חדא דהא לוי ושמואל פליגי עליה דרב והם רבים לגביה ותוב דהא עלתה ליה בקושיא. **ואתינן לאוקמי שמעתא דרב כתנאי.** ר"ש בר' [יהוצדק] דא' עבר וליקט ביו"ט הענפים של הדס כגון שהיו ענביו מרובין מעליו אע"פ דמיעטו היום בפסילתו עומד דילפינן לולב מסוכה ת"ק דפסיל כשמואל ולוי חכמים שמכשירין כרב דאמר קציצתן זו היא עשייתן. **ודחינן לא כ"ע** והן ת"ק וחכמים כולהו סבירא להו גבי סוכה בעינן מעשה לשם סוכה (דמובא) דקיי"ל תעשה ולא מן העשוי ולא אמרינן קציצתן זו היא עשייתן. **אלא בהא פליגי ת"ק סבר ילפינן לולב מסוכה.** כשם דלגבי סוכה לא אמרינן קציצתן זו היא עשייתן כך גבי לולב לא אמרינן לקיטתן זו היא עשייתן וחכמים סברי הני מילי סוכה אבל לולב אמרינן לקיטתן זו היא עשייתן. **איבעית אימא** בהא פליגי ת"ק סבר לולב צריך אגד ואגודתו זו היא עשייתו ח) ויליף לולב מסוכה וחכ"א לולב אין צריך איגוד ולקיטתו זה הוא עשייתו וכפלוגתא דהני תנאי חכמים דמכשירי אם מיעטו כת"ק דתני לולב בין אגוד בין לא אגוד כשר. **ואוקימנא** נמי דהא דתניא סתמה לולב מצוה לאוגדו לא אגדו כשר כרבנן דמכשרי כשאינו אגוד אבל מצוה לאוגדו משום זה אלי ואנוהו ות"ק דתני עבר וליקטו פסול כר' יהודה דתני אגוד כשר שאינו אגוד פסול וסוגיא כרבנן. **זה הכלל** [**כל דבר**] **שאינו מקבל כו'.** פירוש אליבא דר' אליעזר דאמר הא דכתיב כי בסוכות הושבתי אותם סוכות ענני כבוד היו בעינן סוכה כעין אותם הסוכות מה ענני כבוד שהן עולים מן הקרקע ואין מקבלים טומאה כדכתיב ואד יעלה מן הארץ הנה הענן שהוא גדולי קרקע ואינו (ככלי) המקבל טומאה אף סוכה כמו כן בעינן שפיר. **אלא לר' עקיבא.** דאמר סוכות ממש היו מנא ליה דבר שגידולו מן הארץ ואינו מקבל טומאה. **ואתינן לפרושא מהאי קרא מדכתיב חג הסוכות** (המצות). ופשטינן חג דכתיב הכא בהמה

מסורת הש"ס עם הוספות

ח) [לקמן יב. טו. לג.], **ג)** לקמן דף לג. ע"ש, **ג)** [לקמן דף ל: וש"נ], **ד)** עיין תוס' מנחות מ: ד"ה בבל, **ה)** [לקמן לג.], **ו)** שם [תוספתא פ"ב] מנחות כז., **ז)** עיין תוס' לקמן יג. ד"ה מצות, **ח)** [נזיר ב:] שבת קלג: מכילתא פרשת בשלח, **ט)** פסחים דף סו., **י)** שבת דף קלג:, **כ)** עירובין כז:, **ל)** לקמן כז., **מ)** [וכן כתבו תוס' נדה י: ד"ה אמר ועי' תוס' ע"ז נט. ד"ה דאמר וכו'], **נ)** דברים טז יג, **ס)** ויקרא כג לד, **ע)** עיין עוד תוס' עירובין טו: ד"ה מה.

הגהות הב"ח

(א) גמ' לוי ושמואל אמר י] פסולין לעולם וכן אמר: **(ב)** רש"י ד"ה ומיבעית אימא וכו' דכ"ע ילפי לולב:

גליון הש"ס

[מכת"י רש"י ד"ה כי חגיגה וכו' **אבל דגים** וכו' **לאו גידולי קרקע** נינהו. ע' ברים פ"ג דבילה בפירש"י דשם: תוס' ד"ה וגידולי וכו' דלגבי דבר היוצא מן הקרקע ממש כגון דיש וגידולין וכו'. ע' שבת דף עג ע"ב בתוס' ד"ה מפרק וכו']:

תורה אור השלם

א) חַג הַסֻּכֹּת תַּעֲשֶׂה לְךָ שִׁבְעַת יָמִים בְּאָסְפְּךָ מִגָּרְנְךָ וּמִיִּקְבֶךָ: [דברים טז, יג]

ב) וּלְקַחְתֶּם אֲגֻדַת אֵזוֹב וּטְבַלְתֶּם בַּדָּם אֲשֶׁר בַּסַּף וְהִגַּעְתֶּם אֶל הַמַּשְׁקוֹף וְאֶל שְׁתֵּי הַמְּזוּזֹת מִן הַדָּם אֲשֶׁר בַּסַּף וְאַתֶּם לֹא תֵצְאוּ אִישׁ מִפֶּתַח בֵּיתוֹ עַד בֹּקֶר: [שמות יב, כב]

ג) וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר כַּפֹּת תְּמָרִים וַעֲנַף עֵץ עָבֹת וְעַרְבֵי נָחַל וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם שִׁבְעַת יָמִים: [ויקרא כג, מ]

ד) עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ: [שמות טו, ב]

ה) וְאֵד יַעֲלֶה מִן הָאָרֶץ וְהִשְׁקָה אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה: [בראשית ב, ו]

ו) לְמַעַן יֵדְעוּ דֹרֹתֵיכֶם כִּי בַסֻּכּוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: [ויקרא כג, מג]

הגהות וציונים

ח] "ושמואל אמר פסולין לעולם וכן אמר" ליתא ברוב דפוסים הישנים ובכת"י וגרסו עד **שיפסקו לוי אמר** ולפנינו תוקן ע"פ מהרש"ל דפו"ר (שתיקן ע"פ דפוס פיזרו) אמנם מדאיתא וכן א"ר מתנה אמר שמואל משמע יותר כגי' דפו"י וכת"י

פסולת גורן. קשין: **פסולת יקב.** זמורות ואשכולות ריקניס: **גורן עצמו ויקב עצמו.** הקשין עם התבואה ואשכולות עם הענבים דהוה ליה דבר המקבל טומאה האוכל: **יקב כתיב.** דמשמע לאחר שנעשה יין: **קרוש.** קפוי: **הא מילתא הוה בידן.** עד השתא היינו סברין לידע טעם משנתנו מן המקרא הזה דבפסולת הכתוב מדבר דאי אפשר לסכך ביין: **ואתא רבי ירמיה.** שהזכיר לנו יין קרוש הבא משניר: **ושדא ביה נרגא.** קללה בגרזן כלומר השיב תשובה נלחת: **רב אשי אמר.** שפיר משמע פסולת מקרא דכתיב באספך מגרנך משמע שאתה אוספו ונוטלו מן הגורן וגורן הוא האוכל ומה שאתה אוסף ובורר מתוכו הוא הפסולת: **צאו והדר.** פסוק הוא בספר עזרא לעשות סוכות ולא הזכיר כאן אלא דבר שאינו מקבל טומאה וגידולו מן הארץ: היינו עלי הדם היינו עץ עבות. מהו זה ומהו זה להזכיר שניהם במקרא הלא אחד הם דההדס הוא עץ עבות על שם שהעלין מורכבין זה על זה כמין עבותות וסרסרות: הדם שוטה. שאינו כשר לגולב לפי שאין עבותו עשויה של שלש שלש עלין: **מתני'** וחבילי זרדין. מין קנים הם שעושין[ה] זרדין טוייל"ש ולוגדין אותם ובעודן לחין בהמה אוכלתן ולכי יבשי עומדים להיסק: **אין מסככין בהן.** כשהן קשורין ובגמרא מפרש טעמא: **וכולן.** הפסולין שאינו בסכך: **כשרין לדפנות.** דכל סוכה הכתוב סכך משמע דדופן לא איקרי סוכה ודנפקא לן (לעיל ד' ו:) דפנות מנסכת בסכת בסכות מייתורא דקראי ילפינן ולא ממשמעותא הלכך סוכות תעשה באספך מגרנך אסכה הוא דקאי: **גמ'** שמעית מר' יוחנן תרתי. פי' טעם שני דברים האמורים במשנתנו שמעתי ממנו: **חדא הא.** דחבילין מ"ט לא מסككי בהו וחדא הא דתנן במתניתין החוטט בגדיש לעשות לו סוכה נוטל מן העומרים למטה סמוך לארץ ונכנס לתוכו ועושה חלל כשיעור סוכה וסכך עשוי ועומד מאליו אינו סוכה ופירש לי ר' יוחנן

אי מה חגיגה בעלי חיים. לעיל (דף ט.) גבי הא דילפינן איסור הנאה לא שייך לאקשויי הכי:

בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר. רבי יוחנן לא יליף מענני כבוד מפרש בירושלמי דין כדעתיה ודין כדעתיה רבי יוחנן אמר ענים למעלה היו כלומר מן השמים הן באין ואין זה גידולו מן הארץ דקתני מתניתין ור"ל אמר למטה היו ר' יוחנן מדמי להו כאדם המשלח לחברו חבית וקנקנים[ג] וריש לקיש מדמי ליה כמאן דאמר לחבריה שלח קופתך וסב לך חיטין והכי נמי איתא בבראשית רבה (פרשה יג) ר' יוחנן אמר אין ענים אלא מלמעלה שנאמר וארו עם ענני שמיא ריש לקיש אמר אין ענים אלא מלמטה שנאמר מעלה נשיאים מקצה הארץ על דעתיה דרבי יוחנן לאחד שכיבד את חבירו בחבית של יין וקנקנים[ד] על דעתיה דר"ל לאחד שאמר לחבירו תן לי סאה חיטין אמר לו הבא לי קופתך ובא מדוד כך אמר הקב"ה לארץ אייתי עניי[ה] וקביל מיטרא:

אמר רבי זירא הא מלתא הוה וכו' **ואתא רבי ירמיה שדא ביה נרגא.** משמע דרבי זירא לא מוקי ליה לקרא בפסולת גורן ותימה דבפ"ק דר"ה (דף יג.) דריש חג האסיף מאי אסיף קציר ופריך רבי חנינא מי מצית אמרת מאי אסיף קציר והכתיב מגרנך ומיקבך בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר אמר רבי זירא הא מלתא הוה בידן ואתא רבי חנינא ושדא ביה נרגא אלא מלמטה ר' זירא דבפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר וי"ל דהכא נמי מודה בה רבי זירא ולא קאמר אלא דלא ידע לשנויי קושיא דר' ירמיה: **חבילי** זרדין. מפרש בירושלמי דאין חבילה פחותה מעשרים וחמשה קנים: אין

אי מה חגיגה בעלי חיים אף סוכה נמי בעלי חיים כי אתא רבין אמר ר' יוחנן אמר קרא [א] באספך מגרנך ומיקבך בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר ואימא גורן עצמו ויקב עצמו א"ר זירא יקב כתיב כאן ואי אפשר לסכך בו מתקיף לה רבי ירמיה ואימא יין קרוש הבא משניר שהוא דומה לעיגולי דבילה אמר רבי זירא הא מלתא הוה בידן ואתא ר' ירמיה ושדא ביה נרגא רב אשי אמר מגרנך ולא גורן עצמו מיקבך ולא יקב עצמו רב חסדא אמר מהכא [ב] צאו והדר והביאו עלי זית ועלי עץ שמן ועלי הדס ועלי תמרים ועלי עץ עבות היינו הדס היינו עץ עבות אמר רב חסדא הדס שוטה לסוכה ועץ עבות ללולב: **מתני'** חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדין אין מסككין בהן [ג] וכולן שהתירן כשרות [ד] וכולן כשרות לדפנות [ה]: **גמ'** א"ר יעקב שמעית מיניה דרבי יוחנן תרתי חדא הא ואידך [ו] החוטט בגדיש לעשות לו סוכה אינה סוכה חדא משום גזרת אוצר וחדא משום תעשה ולא מן העשוי ולא ידענא הי מינייהו משום אוצר והי מינייהו משום [ז] תעשה ולא מן העשוי א"ר ירמיה ניחזי אנן דאמר רבי חייא בר אבא אמר ר' יוחנן מפני מה אמרו חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדין אין מסككין בהן פעמים שאדם בא מן השדה בערב וחבילתו על כתפו ומעלה ומניחה על גבי סוכתו כדי ליבשה ונמלך עליה לסיכוך והתורה אמרה [ח] תעשה ולא מן העשוי מדהא משום גזרת אוצר הא משום תעשה ולא מן העשוי ורבי יעקב הך דרבי חייא בר אבא לא שמיע ליה אמר רב אשי אטו חבילי קש וחבילי עצים משום גזרת אוצר איכא משום תעשה ולא מן העשוי ליכא והחוטט בגדיש משום תעשה ולא מן העשוי איכא משום גזרת אוצר ליכא ור' יוחנן אמר לך הכא דקתני אין מסككין בהן לכתחלה הוא דאין

טעמיה בחדא מינייהו אמר טעמא משום גזרת אוצר דמדאורייתא כשרה הוא ורבנן הוא דגזור שאם אתה אומר כן אין אדם עושה סוכה אלא הולך ואוכל ושן באולרו במקום שלא נשתמש שם כל ימות השנה והוא עשוי ועומד ולא לשם סכך של גג דנהוי שם סוכה עליה ואפילו שם סוכה שאינה של חג אלא כבית בעלמא ובחדא מינייהו פירש טעמא דפסולה מדאורייתא משום תעשה ולא מן העשוי: **ולא ידענא הי מינייהו.** פירש לי ר' יוחנן משום גזירת אוצר והי מינייהו משום תעשה ולא מן העשוי: **ניחזי אנן.** ונשמעה ממה דאמר ר' יוחנן בדוכתא אחריתי: **פעמים שאדם בא מן השדה.** כל ימות החמה: **ומניחה** ע"ג סוכה. שיש לו כל ימות השנה למקנהו ומניח החבילין שם לייבשן ולא לסכך וכשמגיע החג נמלך עליהם לסכך: **והתורה אמרה תעשה ולא מן העשוי.** בפסול וזה שנסכך שם שלא לשם סכך אפילו לגל אלא ליבש אין שם סוכה חל עליו והלכך גזור רבנן שלא יסككו בחבילין אפילו הוא מטילן עליה לשם סוכת החג גזירה משום חבילין דכל השנה דאיכא פסול דאורייתא אלמא טעמא דמתניתין דהכא משום גזירת אוצר היא ומדרבנן. כל דבר שאדם מקנה ומכניס לקיום קרי אוצר וחבילין שאדם מכניס כל ימות הקיץ לימות חורף קרי אוצר: **ומדהא משום גזרת אוצר.** שמע מינה הך דחוטט בגדיש פסולה מדאורייתא משום תעשה ולא מן העשוי היא דהא שמעיה ר' יעקב לר' יוחנן בחדא מינייהו פסולה דאורייתא: **ורבי יעקב.** דלא ידע לפרושי הי מינייהו פסולה דאורייתא והי מדרבנן: **הך דרבי חייא.** דמפרש בהדיא לא הוה שמיע ליה: **אמר רב אשי.** מקשי אדרבי יעקב: **אטו.** תרוייהו טעמי מי ליכא למימרינהו בשתי המשניות: **חבילי קש משום גזירת אוצר איכא.** מדרבנן: **משום תעשה ולא מן העשוי.** דאורייתא ליכא בתמיהה מי לא משתמע נמי מתניתין דבאותם שניתנו שם כל ימות החמה קאמר דלא[ז] נמלך עליהם לסיכוך דהויא לה היא גופה פסולה דאורייתא ומהיכא שמע ר' יוחנן דמתניתין דהכא לאו מדאורייתא קאמר: **והחוטט בגדיש נמי משום תעשה ולא מן העשוי איכא משום גזירת אוצר ליכא.** מי לא מצינן למימר נמי דאפילו סתר הכל כלפי מעלה ונענע עומרין שעל הסכך וחזר והניחן לשם סוכה קא פסיל ליה מתניתין מדרבנן משום גזירת אוצר דזימנין דלא מנענע ונעשין מאליהן כדאמרת גבי חבילים דפסלת להו אפילו מניחן שם לשם סכך מדרבנן משום גזירה דכל ימות השנה לאוצר ומהיכא דייק רבי יוחנן הנך טעמי דמוקי להך מדאורייתא והך מדרבנן: **אמר לך ר' יוחנן.** מתניתין גופייהו דייקי כוותאי מתניתין דהכא קתני אין

מסורת הש"ס עם הוספות

א) [כ"ה יג.], ב) עיין תוס' זבחים לז: ד"ה אלא, ג) לקמן טו., ד) [לעיל יח: וש"כ], ה) [שם].

גליון הש"ם

גמ' ואימא יין קרוש עי' יומא דף עו ע"ב תוס' ד"ה גמר שכר בסה"ד: שם חבילי קש. עיין מ"ל פרק י"ד הלכה ד מהל' טומאת צרעת: רש"י ד"ה צאו והדר פסוק הוא בספר עזרא. פסוק זה בנחמי' וכן ברש"י בחומש דבריס לב כ"ו ולוגמתו מצינו בעזרא ותמן לחם והוא בנחמיה ט וכן בגילה דף טו ע"ב ברש"י ד"ה אכלו משמנים וכן לשון הש"ס לקמן דף לז ע"א וכן בעזרא אומר לאו הלל וזהו ע"פ דברי חז"ל סנהדרין דף לג ע"ב מכדי כל מילי דעזרא נחמיה בן מכליה אמריתו:

תורה אור השלם

א) חַג הַסֻּכּוֹת תַּעֲשֶׂה לְךָ שִׁבְעַת יָמִים בְּאָסְפְּךָ מִגָּרְנְךָ וּמִיִּקְבֶךָ: [דברים טז, יג]

ב) וַאֲשֶׁר יִשְׁמִיעוּ וְיַעֲבִירוּ קוֹל בְּכָל עָרֵיהֶם וּבִירוּשָׁלִַם לֵאמֹר צְאוּ הָהָר וְהָבִיאוּ עֲלֵי זַיִת וַעֲלֵי עֵץ שֶׁמֶן וַעֲלֵי הֲדַס וַעֲלֵי תְמָרִים וַעֲלֵי עֵץ עָבֹת לַעֲשֹׂת סֻכֹּת כַּכָּתוּב: [נחמיה ח, טו]

הגהות וציונים

ה) שעושה (דפו"ר ועיין רש"ל): ג) יש שהגיהו ונמלך (ר"ש דעסוי) ומראה כהן הגיה דאם נמלך ועי' ערוך לנר: ג) צ"ל וקנקנה (וכ"ה בירושלמי): ד) צ"ל וקנקנה (כ"ה במדרש): ה) במדרש איתא עננך:

לעזי רש"י

טוייל"ש. פירוש זרדין, מין קנים (רש"י שבת דף קג ע"א ד"ה זרדין).

עין משפט נר מצוה

עו א מיי' פ"ה מהלכות סוכה הלכה י סמג עשין מג טוש"ע א"ח סי' תרכט סעיף טו:
עז ב מיי' שם טוש"ע שם סעיף יז:
עח ג מיי' שם פ"ד הלכה טז וסמג שם טוש"ע א"ח סי' תרל סעיף א:

רבינו חננאל

בהמה שחוגג בה ואיתקש סוכה לחגיגה מה בהמה גידולי קרקע ואינה מקבלת טומאה אף סוכה כמותה. **ונדחית** [ואתי] למפשטה מדכתיב באספך מגרנך ומיקבך בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר ונדחית גם זו ודקדק רב אשי מדכתיב מגרנך ש"מ מגורן ולא גורן עצמו וכן מיקב ולא יקב עצמו למעוטי יין קרוש וכיוצא בו ונמצא קשיא דרבי ירמיה דחויה ועמד לדברי ר' עקיבא בפסולת גורן ויקב. **רב חסדא** [אמר] **מהכא צאו והדר** והביאו עלי זית ועלי עץ [שמן] ועלי הדס ועלי תמרים ועלי עץ עבות לעשות [סוכות] ככתוב כהני מה הני גדולי קרקע ולא מקבלי טומאה אף כל כוותיה ואסיקנא הדס הוא עץ עבות מאי היא עבות ללולב שאר מיני הדס לסוכה: [**מתני'**] **חבילי קש וחבילי עצים כו'.** א"ר יעקב שמעתי מר' יוחנן דאמר בהלין מתני' הא דקתני [אין] מסككין בחבילות והא דקתני החוטט בגדיש. **פי' חוטט.** כמו חופר כדגרסינן (פסחים כח) כפא דחט נגרא בגוויה נשרוף חרדלא. **החוטט בגדיש** לעשות לו סוכה אינה סוכה חדא פסולה משום גזירת אוצר וחדא פסולה מדאורייתא מדכתיב תעשה ולא מן העשוי ולא ידענא לפרש הי מינייהו דאורייתא והי מינייהו מדרבנן. **ופשטנא** הני חבילות דקתני אין מסككין לכתחלה הא דיעבד שפיר דמי משום גזרת אוצר הא מדאורייתא כשרה כדמפרשה מפני מה אמרו חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדים אין מסككין בהן פעמים שאדם בא מן השדה וחבילתו על כתפו כו' עד ונמלך עליה לסיכוך ו) גזרה שמא לסכך עתה בחבילות שהביאם היום אטו חבילות שמא אצלו מונחות ליבשם ונמלך עליהן להניחן עכשיו לסוכה ועל זה אמרה [תורה] תעשה ולא מן העשוי והאי בהחוטט אינה סוכה ש"מ דאפילו מדאורייתא פסולה משום תעשה ולא מן העשוי.

חשק שלמה על ר"ח

ו) נראה לפ"ל וגזרו שלא לסכך בחבילות שהביאם היום אטו חבילות שהי' אצלו מכבר ומונחות וכו'.